

ikke dette Udtryk, men jeg sagde, at det var en Afgift, der laa paa Barerne, naar de indføres ad den ene Vej, men ikke ad den anden Vej, og at det var det, som i mine Dine var den store Skyggeside ved denne Afgift, at man altsaa begunstigede Vandtransporten og den indirekte Tilførsel her til Landet paa den direkte Tilførsels Beføstning. Men deraf følger jo aldeles ikke, at det ikke, naar vi nærmere ville undersøge, hvad der er Karakteren af denne Afgift, vil vise sig, at den er og bliver en Told. Det vil navnlig, naar man tager Hensyn til alle de Tilfælde — som jo ere de overveiende her-tillands —, hvor Tilførslen finder Sted direkte fra og til Steder, der ikke staa i Landforbindelse med vort Land, ses fuldstændig tydelig, at Afgiften kommer til udelukkende at hvile paa Transporten og derigennem kommer til at virke til en Forhøjelse af de Varer, der indføres i og udføres fra Landet.

Ploug: Jeg antager, at det høje Thing nu omtrent vil være tilstrækkelig oplyst med Hensyn til denne Sags tekniske Side, og at det ikke, selv om jeg i mindste Maade skulde være i Stand dertil, vilde lønne Umagen at dvæle længere ved den Side af Sagen. Jeg vil derfor om den blot sige, at jeg vel har den største Agtelse for den Erfaring og Indsigt i hans Sag, som det ærede Medlem for 9de Kreds, som sidder paa denne Bænk (Brasch), besidder, og ligeledes for hans redelige Willie, som jeg fuldelig anerkjender, idet jeg derhos betragter ham som den egentlige Fører for Udvalgets Flertal — den ærede Dordfører er jo nemlig kun forsaavidt Tekniker, som han for nylig har overtaget et teknisk Departement — men, naar jeg, skjøndt jeg, som sagt, har den største Agtelse for det forstnævnte ærede Medlems Sagkundskab, dog ikke efter min Overbevisning har kunnet eller kan følge det ærede Medlem i nærværende Sag, saa er det, fordi der dog ikke sjældent hester en vis Skrøbelighed ved en saadan Sagkundskab. Jeg søger ikke denne Skrøbelighed i nogenjombest personlig

Interesse; jeg antager tværtimod, at han, ligesom alle de Medlemmer, der modsatte sig Lovforslaget, se bort saavel fra deres Bedrift, som fra deres øvrige Interesser, hvad enten de nu ere Forbrugere eller Fabrikanter. Men for det Første er der en Svaghed hos os Alle, enten vi saa ere Teknikere eller ikke, at vi, naar vi komme til en vis Alder, ere temmelig utilboeligt til at gaa ind paa noget Nyt. Meddens Ungdommen er overordentlig begjærlig efter at faae noget Nyt indført uden at undersøge, om det duer Noget eller ikke, saa tror jeg nok at vi Eldre have den modsatte Svaghed: at vi helst flyde det Nye fra os og let se paa det med for stor Mistillid. Og dernæst har Sagkundskaben efter min Erfaring ogsaa en anden Svaghed, nemlig den, at den let forbyr sig i den enkelte Gjenstand og overser, at denne Gjenstand ikke bør betragtes alene for sig, men i Forbindelse med andre Ting. Det er nu netop dette, som jeg tror er Tilfældet i nærværende Sag. Jeg skal derfor hermed forlade den tekniske Side af Sagen og holde mig til den politiske Side.

Den høitagtede Finanteminister brugte igaar i Slutningen af sit Foredrag en Uttring, som jeg vilde ønske, at han ikke havde brugt, selv om den ærede Formand ikke havde givet ham en velkommen Anledning til nøiere at forklare den, idet han mente, at dette Thing var tilboeligt til at være, om jeg saa maa sige, stivnakket. Jeg vilde ønske, at han ikke havde sagt dette, dels fordi en saadan Kritik over en Foramling aldrig lyder godt fra Ministerbænken, og dels fordi den heller ikke er rigtig. Den viser kun, at den ærede Minister ikke er hjemmevant her. Nei, vi lide sandelig ikke af Stivhed her i Thinget; vi have tværtimod været meget føidlige og meget boielige i mange Sager, og jeg tror ikke, at Noget, der i 6 Aar har siddet sammen med os, vil kunne understrive denne Bebreidelse. Det er jo ikke Meningen, at vi skulle være et blot Ekko af Folkethinget. Hvis det var Tilfældet, saa havde det været bedre, at man for 6 Aar siden ikke